ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **D. V. T.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupen Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem sídlem 110 00 Praha, Václavské náměstí 808/66

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem 140 21 Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2024 č. j. MV-18138-4/SO-2024, ve věci žádosti o vydání zaměstnanecké karty

takto:

I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2024 č. j. MV-18138-4/SO-2024 **se zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobce namítal, že ve věci nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „ZPC“). Správní orgány se při rozhodování o žádosti dopustily libovůle. Žalobce uvedl, že z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. plyne

toliko, že vláda přistoupila k omezení podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu na konkrétních zastupitelských úřadech v zahraničí, mezi něž patří mj. i Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. přitom nelze vykládat ani tak, že Česká republika nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem nekvalifikované práce. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. toliko omezuje dle kapacitních možností jednotlivých zastupitelských úřadů roční počet přijímaných žádostí na té které konkrétní ambasádě. Rozhodně však nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nelze chápat tak, že znemožňuje cizincům z Vietnamu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na jiné ambasádě (pokud splní podmínky místní příslušnosti) nebo na území České republiky. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. neomezuje Vietnamce podle státní příslušnosti, nýbrž zájemce o podání žádosti na konkrétně vyjmenovaných zastupitelských úřadech v zahraničí, mezi něž patří i Velvyslanectví ČR v Hanoji, ať již je státní příslušnost zájemců o podání žádosti jakákoli. Už vůbec pak z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nelze dovozovat nezájem České republiky na pobytu konkrétního cizince na území. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. se přitom věcně vůbec netýká změny účelu pobytu cizince již pobývajícího na území. Změnu účelu pobytu naopak výslovně upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, který změnu účelu pobytu upravuje zejména v § 45 odst. 1 větě prvé ZPC a v § 42g odst. 5 větě druhé ZPC. Zákon je přitom z hlediska právní síly bezpochyby nadřazen podzákonnému právnímu předpisu, kterým je nařízení vlády. Správní orgány se tedy dopouští zcela nesmyslné a absurdní konstrukce, kdy z předpisu nižší právní síly, který přitom ani věcně vůbec nedopadá na projednávaný případ, dochází k závěrům, které jsou v přímém rozporu s právním předpisem vyšší právní síly, tedy se zákonem o pobytu cizinců. Zájem České republiky lze přitom mnohem lépe vysledovat z činnosti zákonodárné, kdy zákonodárná moc změnu účelu pobytu cizince pobývajícího na území za účelem studia na zaměstnaneckou kartu umožňuje. Argumentace nařízením vlády č. 220/2019 Sb. je přitom zcela v rozporu s důvodovou zprávou vztahující se k novele zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (sněmovní tisk č. 203 – zákon č. 176/2019 Sb.), podle které (str. 48): „Zaveden í kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“

2. Správní orgány tak při výkladu neurčitého právního pojmu zájem České republiky na pobytu cizince na území postupují naprosto svévolně, když zcela ignorují jednoznačnou vůli zákonodárce.

3. Je přitom zřejmé, že splnil veškeré zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty a zároveň nebyl naplněn žádný z důvodů pro zamítnutí žádosti. Žalobce dále uvedl, že v jeho konkrétním případě rozhodně nelze shledat, že by jeho pobyt na území neměl být v zájmu České republiky.

4. Z rozhodnutí Komise v obdobné věci je přitom zřejmé, že Ministerstvo vnitra zamítá paušálně všechny žádosti vietnamských studentů o změnu účelu pobytu ze studia na zaměstnání, a to na základě interní metodiky, což je zřejmé ostatně též z podkladů ve správním spise v nyní projednávané věci. Dle názoru žalobce však nelze správní rozhodnutí založit takto paušálně na metodice určitého odboru v rámci Ministerstva

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

vnitra. Správní rozhodnutí je individuální správní akt, při němž jsou konkrétní skutkové okolnosti konkrétního případu podřazeny pod právní normy. Právní normou však není předmětná metodika, která v odboru azylové a migrační politiky zakazuje změnu účelu pro vietnamské studenty ze studia na zaměstnaneckou kartu. Zároveň, jak již uvedl výše, zákon o pobytu cizinců v § 45 odst. 1 přímo změnu účelu umožňuje, respektive stanovuje dokonce cizinci povinnost o změnu účelu požádat, pakliže hodlá pobývat na území za jiným účelem. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. přitom na změnu účelu pobytu na území věcně vůbec nedopadá. Žalobce dále uvádí, že v jeho konkrétním případě rozhodně nelze shledat, že by jeho pobyt na území neměl být v zájmu České republiky.

5. Zároveň nelze dospět k závěru, že by obecně změna účelu cizince – občana Vietnamu pobývajícího na území na základě povolení k dlouhodobého pobytu za účelem studium – na účel zaměstnanecká karta neměla být v zájmu České republiky.

6. Dále je třeba s ohledem na výše uvedené v obecné rovině namítnout, že zaměstnávání cizinců – občanů Vietnamu, kteří vystudovali v zemi původu střední školu, byť by snad nakonec vysokou školu v ČR třeba ani úspěšně neabsolvovali, na pozicích vyžadujících nižší kvalifikaci, rozhodně nepředstavuje zvýšené bezpečnostní riziko pro Českou republiku. Není zřejmé, z jakého důvodu by zaměstnávání takovýchto bývalých studentů na pozicích vyžadujících nízkou nebo žádnou kvalifikaci, mělo jakkoli zvyšovat bezpečnostní rizika pro Českou republiku.

7. Už vůbec z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí nelze seznat, proč by měl zvýšené bezpečnostní riziko představovat konkrétně zrovna jeho pobyt na území na základě zaměstnanecké karty. V tomto ohledu považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

8. Žalobce rovněž namítal, že napadené a prvostupňové rozhodnutí je vnitřně logicky rozporné, když na jedné straně dle správních orgánů není pobyt žalobce na území v zájmu České republiky a na straně druhé tento nezájem České republiky na pobytu žalobce na území odůvodňují především tím, že žalobce dosud nenaplnil původní účel pobytu na území, tedy studium. Pobyt cizince na území buďto v zájmu České republiky je, anebo není.

9. Nezájem České republiky na pobytu cizince na území, se musí vztahovat ke konkrétnímu cizinci a musí být podložen o konkrétní a individualizované skutečnosti týkající se právě tohoto cizince. Aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti tedy nelze vztahovat k celé skupině cizinců pocházejících z určité země, v tomto případě z Vietnamu. Takový přístup vede k nepřípustné diskriminaci skupiny cizinců.

10. Další okruh námitek žalobce se týkal nesprávnosti a neúplnosti skutkových zjištění. Dle žalobce správní orgány porušily § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností a zároveň skutkové závěry v napadeném a prvostupňovém správním rozhodnutí jsou v rozporu se skutečným stavem věci tak, jak byl zjištěn v rámci správního řízení. Z provedeného dokazování, vyjádření vysoké školy ani jiných podkladů ve správním spise rozhodně nevyplývá, že by neplnil účel pobytu, nebo že by neměl v úmyslu nadále studovat, přestože by mu byla povolena

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

zaměstnanecká karta. Zdůraznil, že žalobce na území žije již více než jeden rok a po celou tuto dobu plní účel svého povoleného pobytu a studuje. Ostatně v nedávné době mu bylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

11. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval.

12. Krajský soud na základě řádně a včas podané žaloby v souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

13. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo na území České republiky vydáno povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 12. 4. 2023 do 31. 12. 2023. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. OAM-2111/DP-2023. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci uděleno za účelem absolvování přípravného kurzu českého jazyka organizovaného veřejnou vysokou školou, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy dle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně se jednalo o přípravný jazykový kurz organizovaný Vysokou školou báňskou – Technickou univerzitou Ostrava, a to účelem přípravy ke studiu akreditovaného bakalářského studijního programu „Dopravní systémy a technika“ na Fakultě strojní. Za plněním tohoto účelu žalobce na území České republiky přicestoval dne 7. 4. 2024. Dne 4. 9. žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty pro zaměstnání na volné pracovní pozici u pracovního místa, které je součástí Centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty pod číselným označením X, konkrétně šlo o pracovní pozici prodavač u zaměstnavatele D.H. P., IČO: X, se sídlem S. – K., Em. Z. 186.

14. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 23. 11. 2023 č. j. OAM-62454-8/ZM-2023 žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítl a rozhodl, že zaměstnanecká karta se dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, nevydá, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný správní orgán rozhodnutím ze dne 7. 3. 2024 č. j. MV-18138-4/SO-2024 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-62454-8/ZM-2023 ze dne 23. 11. 2023, potvrdil. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty podal ještě předtím, než vůbec mohl alespoň částečně naplnit účel svého pobytu na území. Poukázal na to, že žalobce požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, aby na území České republiky absolvoval jazykovou přípravu, aby zde mohl zahájit studium vysoké školy, a to konkrétního akreditovaného oboru veřejné vysoké školy. Za tímto účelem rovněž požádal o prodloužení uděleného pobytového oprávnění. O vydání zaměstnanecké karty tedy požádal, aniž by stihl alespoň zahájit studium akreditovaného studijního programu vysoké školy. Zdůraznil, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia žalobce podal u Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji. U tohoto úřadu však není možné v současné době podat žádost o vydání zaměstnanecké karty. Tato možnost je pouze v rámci vládního

programu „Klíčový a vědecký personál“, a to v celkovém maximálním počtu 200 žádostí ročně. Vláda České republiky v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona č. 326/1999 Sb., stanovila nařízením č. 220/2019 Sb., maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, přičemž na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji je možno podat 200 žádostí ročně v rámci programu. Základním předpokladem pro zařazení cizince do programu je výkon práce specialisty, manažera nebo pracovníka v pozici statutárních orgánů a pro nově najaté zaměstnance v třídách I. až III. klasifikace zaměstnání CZ-ISCO v oblasti výroby, služeb nebo ve veřejném sektoru. Uvedené nařízení vlády vyjadřuje zájem na tom, aby z Vietnamské socialistické republiky přicházeli na území České republiky za účelem zaměstnání pouze cizinci, kteří mají pracovat na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Žalobce podal svou žádost o vydání zaměstnanecké karty na území České republiky, a to na pozici prodavač, která není kvalifikovaným povoláním ve smyslu citovaného programu. Správní orgán dospěl k závěru, že jsou důvody pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. Tento svůj závěr odůvodnil tím, že z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. plyne, že Česká republika nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízko kvalifikované práce, přičemž tento nezájem trvá i v případě, že o vydání zaměstnanecké karty je žádáno cizincem, který byl na území přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil. Pobytové oprávnění za účelem studia není cizinci vydáváno proto, aby na území České republiky teprve zvažoval, zda bude skutečně studovat či se zabývat jinou činnosti, ale proto, aby studiem vzdělání v příslušném oboru získal. Správní orgán I. stupně v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021 č. j. 2 Azs 325/2020-33.

15. Podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odst. 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).

16. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

17. V posuzované věci podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty za situace, kdy na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců.

18. Obdobnou věcí se již zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37. Níže uvedené závěry Nejvyššího správního soudu soud vztáhl i na posuzovanou věc. „Vláda České republiky využila zákonného zmocnění v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a pomocí nařízení č. 220/2019 Sb., stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu v Hanoji. Dle přílohy č. 2 tohoto nařízení jde nanejvýš o 200 žádostí, z nichž všechny

musí být podány v *Programu klíčový a vědecký personál*. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb., vyplývá, že kvóty jsou stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. ČR má tedy ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci *Programu klíčový a vědecký personál*, žalovaná jeho žádosti nevyhoví pro rozpor se zájmem ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Je však otázkou, zdali lze takto postupovat v případě žádosti o pobytové oprávnění podané přímo v ČR (případ stěžovatelky). Nejvyšší správní soud konstatuje, že konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR se promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jak to učinila žalovaná a aproboval krajský soud. Ustanovení § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb., totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v ČR, kde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu nesplňující potřebný stupeň kvalifikace). Vázanost kvót na žádosti o pobytové oprávnění podané v zahraničí ostatně potvrdil sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb., který vládu výslovně zmocnil k přijetí nařízení č. 220/2019 Sb.: „*Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat*“. Ostatně z § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec může požádat o změnu účelu pobytu, přičemž v případě zaměstnanecké karty lze tuto žádost podat dle § 42g odst. 5 věty druhé přímo ministerstvu (o čemž ostatně není sporu). Kasační soud připomíná, že stěžovatelka pobývala na území ČR na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia a chtěla tento účel změnit na výdělečný postupem podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji se na ni nevztahovaly, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu nepodala na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v ČR. Žalovaná tedy zamítla stěžovatelčinu žádost podanou v ČR nezákonně s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji. Krajský soud postup žalované aproboval; jeho rozsudek je proto nezákonný“.

19. Shodně jako ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem č. j. 1 Azs 158/2024-37, i v posuzované věci jde o posouzení otázky, zda správní orgány řádně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který spočívá v tom, že pobyt cizince na území není v zájmu České republiky. V této souvislosti soud odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 5 Azs 149/2024-56, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že účelem nařízení vlády č. 220/2019 Sb., nebylo omezit počet žádostí podávaných ministerstvu na území České republiky, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na konkrétním zastupitelském úřadě. Právě v tomto kontextu Nejvyšší správní soud shledal ústavnost a nediskriminační povahu tohoto omezení (viz rozsudky NSS č. j. 4 Azs 14/2022-34 a č. j. 5 Azs 284/2023-35). Nejvyšší správní soud

dále zdůraznil, že uvedené nařízení vlády nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území České republiky již dlouhodobě pobývají a řádně zde plní původní účel pobytu, aby požádali podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o změnu účelu jejich pobytu. V této souvislosti podpůrně poukázal i na úmysl předkladatele vyjádřený v důvodové zprávě k zákonu č. 176/2019 Sb., podle níž „zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat“ (Poslanecká sněmovna, 8. volební období, 2017 – 2021, sněmovní tisk 203/0).

20. Jestliže tedy správní orgán svůj závěr, že pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky na úvaze, že stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb., omezuje i možnost vydání zaměstnaneckých karet státním příslušníkům Vietnamu pobývajícím na území České republiky, je tento výklad nesprávný, jak plyne ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 149/2024-56. Nejvyšší správní soud uvedl, že takovýto výklad je nesprávný. Nejenže přisuzuje uvedenému nařízení vlády regulaci, která v něm není, ale současně nezohledňuje požadavek, aby uvedený důvod nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován.

21. Pokud jde o správním orgánem vytýkané obcházení zákona, kterého se žalobce měl dopustit tím, že žádost podal přímo v České republice a nikoli v Hanoji, soud opětovně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37. NSS uvedl, že zneužití dlouhodobého víza k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza (zde studium), představuje důvod pro nevydání zaměstnanecké karty dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, o který žalovaná napadené rozhodnutí neopřela, ani jej detailněji neprokazovala (a tak tomu je i v posuzované věci). Žalovaná použila případné obcházení zákona toliko pouze jako podpůrný argument pro rozšíření rozsahu zájmů ČR na žádost podanou žalobcem v ČR. Rozsah zájmů ČR, zcela konkrétně vyjádřeného souslovím „maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji“, nelze dle NSS tímto způsobem analogicky rozšiřovat na žádosti podané kdekoli státním příslušníkem Vietnamu. Zákonodárce mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností (viz rozsudek rozšířeného senátu č. j. 10 Azs 153/2016-52 ze dne 30. 5. 2017, bod 93).

22. Vzhledem k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, přičemž žalovaná založila svůj závěr, že pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, na úvaze, že stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb., omezuje i možnost vydání zaměstnaneckých karet státním příslušníkům Vietnamu pobývajícím na území České republiky, kterýžto výklad je z důvodů, jak byly výše citovány odkazem na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudcích č. j. 1 Azs 158/2024-37, č. j. 5 Azs 149/2024-56, krajský soud rozhodnutí žalované zrušil podle § 76 odst. 1 s.ř.s. a v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud věc vrací žalované k dalšímu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

řízení, v němž žalovaná znovu posoudí splnění zákonných podmínek pro vydání zaměstnanecké karty, přičemž je vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Vzhledem k závěru o nezákonnosti napadeného rozsudku a nutnosti nového posouzení žádosti žalobce se soud již nezabýval ostatními žalobními námitkami.

23. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce. Náklady řízení sestávají z nákladů právního zastoupení, a to z odměny advokáta za 2 úkony právní pomoci po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – příprava a převzetí zastoupení a sepis žaloby, k nákladům řízení dále náleží 2 režijní paušály po 300 Kč k uvedeným dvěma úkonům právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměnu za úkon právní pomoci v podobě repliky k vyjádření žalované soud nepřiznal, protože se obsahově jednalo o opakování námitek žalobních a nejednalo se tedy o účelně vynaložené náklady. K nákladům řízení dále náleží soudní poplatek 3 000 Kč za žalobu. Náklady řízení tak činí celkem 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31. 10. 2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.